

El Concert per la Llibertat fa por

«Fallen sobretot, els artistes en oberta expansió professional, els més competitiu, els que estan construint una carrera»

En el Concert per la Llibertat no hi ha ni Manel, ni Mishima, ni Antònia Font, ni Mazoni, ni Sanjosex, ni Sílvia Pérez Cruz, ni Roger Mas, ni El Petit de Cal Eril, ni La Pegatina, ni Txarango, ni Obrint Pas, ni Inspira, ni Pau Vallvé, ni, en fi, molts dels artistes moderns que més tinta fan anar al llarg de l'any. N'hi ha que han adduït compromisos previs: Manel actuen a Burjassot, Pérez Cruz a Loulé (Portugal) i La Pegatina a Orense. Però sorprèn que ara que la nostra música de nova planta es troba en un moment creatiu tan plethòric tingui tan poca presència en un concert que, suposem, pel seu to i per la quantitat d'artistes seleccionats, una seixantena, té una voluntat de representar la creació musical del país.

Cada cas és un món, i les motivacions, múltiples. Però, tot fent una repassada al cartell, veiem que hi ha, sobretot, tres tipus d'artistes: veterans assentats en el mercat català i catalanista (Marina Rossell o Maria del Mar Bonet); veterans que no ho estan particularment o exclusivament però que operen pel damunt del bé i del mal (Paco Ibáñez, Peret), i novells molt novells que no volen desapropiar aquesta oportunitat per anunciar al món que existeixen (Joana Serrat o Ivette Nadal). Fallen, doncs, sobretot, els artistes en oberta expansió professional, els més competitiu, els que estan construint una carrera amb el vent de cara, que s'hi juguen el pa i hi tenen molt a perdre si van maldades. Un cas diferent és el de Serrat i Raimon, a qui, d'altra banda, no se sol esperar en cap mena de concert col·lectiu ni amb mòbil ideològic.

El dret a decidir i la independència poden ser transversals i de domini públic, però les coses es veuen diferent si, per exemple, tens un peu posat en el mercat espanyol. Mayte Martín i Pedro Guerra s'hi han donat de baixa després de rumiar-s'ho. Qui promogui certs llinxaments que pensi abans quin preu està pagant per la seva puríssima militància. És en el cost personal on hi ha la mesura de l'exigència.

El Concert per la Llibertat fa por a molts artistes: per ser-hi (i que això els perjudiqui Ponent enllà) i per no ser-hi i haver-ne de donar explicacions (i que siguin titllats aquí d'anar contra el procés). I hi ha altres motius: no a tots els músics els ha il·lusionat que un col·lega del mateix gremi, Gerard Quintana, en sigui el director artístic, ni que mig concert estigui consagrat a l'obra d'un únic autor, Lluís Llach, ni que els artistes participants no cobrin? Això és així, senyors.

Al capdavall, tindrem un Concert per la Llibertat que és un reflex de les febleses del país. Un espectacle que no ajudarà els artistes que ho necessiten perquè no volen ser ajudats, i que farà encara més gran l'aura d'un creador, Lluís Llach, que està retirat i a qui ja no li calen aquests fastos. Tot sigui per al procés. Recordem, però, abans d'assenyalar ningú, que aquest esdeveniment es diu Concert per la Llibertat. Sí, llibertat.